

Drodzy Diecezjanie, Bracia i Siostry!

1. W minionych miesiącach koniecznej izolacji i społecznego dystansu doświadczyliśmy cierpienia i ludzkiej kruchości. Znaczną część kultu religijnego i duszpasterskiej działalności przeniesiono w przestrzeń Internetu i mediów. Duszpasterze i ich świeccy współpracownicy dość szybko zorganizowali bezpośrednie transmisje Mszy św. z parafialnych kościołów, w których wierni chętnie uczestniczyli. Wspólnoty ożywiające Kościół różnymi charyzmatami wprowadziły w obieg mediów społecznościowych ewangelizacyjne treści, nierzadko w atrakcyjnej formie. Strony internetowe parafii pulsowały przekazem o wydarzeniach i nowych inicjatywach. Codzienną praktyką stało się odbieranie przez duszpasterzy poczty mailowej i dyżurowanie przy parafialnym telefonie. Księża wraz z animatorami odpowiedzialnymi za parafialne wspólnoty odkryli duszpasterską szansę w indywidualnym przygotowaniu wiernych, szczególnie dzieci i młodzieży do sakramentów świętych, a także w możliwościach oferowanych przez współczesne środki społecznej komunikacji. Tym sposobem docierali zarówno do osób luźniej związanych z parafią, jak i do tych, którzy na stałe są obecni w wirtualnym świecie. Stacjom telewizyjnym i radiowym jesteśmy wdzięczni za transmisje niedzielnej

Mszy św. oraz za umożliwienie wiernym duchowego uczestniczenia w stanowych pielgrzymkach do Matki Bożej Piekarskiej. Jako pasterz katowickiego Kościoła wyrażam uznanie i wdzięczność duszpasterzom i wiernym świeckim, którzy trudny czas pandemii odczytali w kategorii duszpasterskiego wyzwania i nawrócenia, a także szansy na ożywienie misyjnego ducha ewangelizacji, celem budowania wspólnoty Kościoła. Dziękuję nauczycielom religii i katechetom, którzy podjęli wezwanie, jakim dla wszystkich uczących stało się zdalne nauczanie. Służyło ono nie tylko przekazywaniu wiedzy, ale i umacnianiu więzi z uczniami i ich rodzicami. W perspektywie nowego roku szkolnego proszę wszystkich diecezjan, z księżmi na czele, o wspieranie w lokalnych środowiskach zadań powierzonych szkołom, gromom pedagogicznym i uczniom. Warto również podkreślić, że w najtrudniejszym okresie wiosennej izolacji rozkwitła charytatywna działalność Kościoła. Wiele osób rozwinęło pomysły bezinteresownych działań i wolontariatu. Podjęto akcje i działania na rzecz osób samotnych, chorych i w podeszłym wieku. Umocniła się sąsiedzka pomoc. Wydaje się, że sytuacja związana z pandemią otworzyła parafie i duszpasterzy na nowych sprzymierzeńców, którym zależało na zachowaniu religijnego i duszpasterskiego życia w parafii. Mam nadzieję, że ta współpraca utrwali się na dobre, kiedy zakończy się kryzys wywołany pandemią.

2. Choć nie wiemy, jak będzie się rozwijała sytuacja epidemiczna, to mając na uwadze potrzebę umacniania społecznego współistnienia, jesteśmy wezwani przez samego Chrystusa do odkrywania własnej misji w środowisku, w którym na co dzień żyjemy. Przy zachowaniu wszystkich norm sanitarnych winniśmy odbudowywać parafialne wspólnoty, gromadząc je wokół ołtarza, pamiętając, że to nie my gromadzimy, a sam Chrystus, który w Eucharystii jest z nami przez wszystkie dni aż do skończenia świata (por. Mt 28,20). „Eucharystia daje życie!” Słowa te wyznaczają ramy programu duszpasterskiego dla Kościoła w Polsce. Każde nasze zgromadzenie się na świętej wieczerzy służy

odbudowaniu parafii, przede wszystkim jako eucharystycznej wspólnoty. Program duszpasterski zbiega się z wydaną ostatnio watykańską instrukcją pt. „Nawrócenie duszpasterskie wspólnoty parafialnej w służbie misji ewangelizacyjnej Kościoła”. Dokument ten mocno akcentuje rolę parafii jako misyjnie działającej wspólnoty wspólnot oraz jako miejsca głoszenia słowa Bożego i celebrowania Eucharystii.

Drodzy Diecezjanie!

Wszystkich duszpasterzy i wiernych świeckich zapraszam do odkrywania na nowo wartości Eucharystii. Zaproszenie to kieruję szczególnie do przedstawicieli ruchów, wspólnot i stowarzyszeń katolickich z prośbą o misyjny zapał. Słowa proroka Izajasza: „Oto ja, poślij mnie” przywołują ciągle aktualne pytanie Pana żniwa: „Kogo mam posłać?”. To powołanie pochodzi z serca Boga, z Jego miłosierdzia, które rzuca wyzwanie zarówno Kościołowi, jak i ludzkości w obecnym globalnym kryzysie. Szczególny apel kieruję do rodziców, z nadzieją, że w dalszym ciągu dołożą wszelkich starań w budowaniu na gruncie rodzinnym domowych Kościołów.

Jeśli to możliwe, zachowując sanitarne wymogi, wracajmy całymi rodzinami do parafialnych wieczerników, celem doświadczenia chrześcijańskiej wspólnoty, wzmocnienia relacji i kontynuowania chrześcijańskiej formacji. Eucharystyczny styl życia pozwala nam również przezwycięzać osobiste lęki, niepokoje i pokusę całkowitego odcięcia się od drugiego człowieka. Pamiętajmy, że „Kościół żyjący eucharystycznym rytmem [...] przemawia, ewangelizuje i katechizuje najszersze rzesze wiernych, uczestniczących przede wszystkim we Mszy św. niedzielnej”.

3. Papież Franciszek w orędziu na tegoroczny światowy dzień misyjny (18 października 2020 r.) zauważa, że „misja [...] nie jest programem, zamiarem, który należy zrealizować wysiłkiem woli. To Chrystus sprawia, że Kościół wychodzi ze swoich ograniczeń. Także w czasie niespodziewanej pandemii”.

Dlatego proszę proboszczów, parafialnych wikariuszy oraz osoby zaangażowane w parafii we wspólnotach i w parafialnej radzie duszpasterskiej o zaplanowanie w tych dniach uroczystej Mszy św. rozesłania, abyśmy na nowo uświadomili sobie zadania, które wypływają z przyjętego chrztu św. i bierzmowania. Pytajmy Ducha Świętego o to, czego Jezus oczekuje od nas w każdej chwili życia i w decyzjach, które musimy podejmować, rozeznając miejsce, jakie zajmuje dana kwestia w osobistej misji (por. GE 23). Słowa rozesłania: „Idźcie w pokoju Chrystusa!” przypominają nam o potrzebie świadectwa prawdzie Ewangelii w świecie współczesnym, niezależnie od okoliczności.

Bracia i Siostry!

W najbliższą sobotę będziemy przeżywali uroczystość Matki Bożej Piekarskiej, głównej patronki naszej archidiecezji. Czczymy ją jako Lekarkę oraz Matkę Sprawiedliwości i Miłości Społecznej. Podczas tegorocznych pielgrzymek stanowych kobiet i mężczyzn do piekarskiego sanktuarium szczególnie mocno wybrzmiały słowa: „Pomóż nam wygrać, Lekarko, nasz czas”. Myśląc o czasie, pamiętajmy najpierw o naszym misyjnym powołaniu. Osadzone w historii naszego życia jest ono wolną i świadomą odpowiedzią na powołanie Boga. Ale to powołanie możemy dostrzec tylko wtedy, gdy przeżywamy osobistą relację miłości z Jezusem żyjącym w swoim Kościele. Pomyślmy, czy podobnie jak Maryja, jesteśmy gotowi bez zastrzeżeń służyć woli Bożej (por. Łk 1,38). Mając na uwadze obecny moment dziejów, szczególną troską obejmujemy zdrowie publiczne. Dlatego uciekamy się do Matki naszego Zbawiciela prosząc z wiarą: „Uzdrowienie Chorych, módl się za nami!”. Współczesna historia, naznaczona 40. rocznicą zrywu całego narodu pod sztandarem „Solidarności”, ale także aktualne doświadczenie epidemicznego kryzysu, uświadamiają nam na nowo potrzebę rozwijania wśród nas postawy współczucia i wzajemnej pomocy w przestrzeni naszych rodzin i wspólnot wiary,

szczególnie wobec osób chorych, starszych i ubogich. Dołożmy wszelkich starań, aby obecna sytuacja nie pogłębiała naszej nieufności i obojętności wobec ludzkich dramatów. Stawiamy tym samym na wartość modlitwy, w której Bóg porusza nasze serca i otwiera nas na gesty miłosierdzia i doceniania godności każdego człowieka. W tym kontekście skierowane jest do nas ponownie pytanie: „Kogo mam posłać?”. Pan żniwa oczekuje od nas wielkodusznej i stanowczej odpowiedzi: „Oto ja, poślij mnie!”. Na czas rozwijania życiowego powołania, odkrywania misji w świecie dotkniętym globalną pandemią i dawania świadectwa o miłości Boga, Jego zbawieniu od grzechu i śmierci wszystkim Wam udzielam z serca płynącego pasterskiego błogosławieństwa: w imię Ojca, i Syna i Ducha Świętego!

† Wiktor Skworc

Arcybiskup Metropolita Katowicki

Katowice, 02 września 2020 r.

VA I – 76/20

Źródło: <https://www.archidiecezjakatowicka.pl/o-diecezji/aktualnosci/1422-slowo-pasterskie-na-początek-nowego-roku-szkolnego>